

HET DERDE TESTAMENT

KOSMOS

TIJDSCHRIFT OVER DE GEESTESWETENSCHAP VAN MARTINUS

Jaargang 39 september 2012

MARTINUS

VREDE

A large, faint, circular graphic in the background, divided into four quadrants by a vertical and a horizontal line. The quadrants contain silhouettes of people: the top-left shows two figures, the top-right shows a group of three, the bottom-left shows a single figure, and the bottom-right shows a group of three. The overall color scheme is warm, with a gradient from orange at the top to yellow at the bottom.

3/3

INFORMATIE OVER HET WERK VAN MARTINUS

Het tijdschrift *Kosmos* wordt uitgegeven om de lezer inzicht te geven in het wereldbeeld van Martinus, dat met zijn kosmische analyses de lezer tot humaniteit en naastenliefde wil inspireren. Dit wereldbeeld, dat de geestelijke wetten en principes van het leven helder uiteenzet, heeft Martinus beschreven in zijn levenswerk: *het Derde Testament*. Het werd geschreven voor mensen die een verklaring van het leven zoeken die zowel hun gevoel als hun intelligentie tevreden kan stellen, op verstand berust en logisch is. Martinus wilde zelf niet dat zijn werk tot de vorming van een sekte of vereniging zou leiden. Het is toegankelijk voor iedereen die de verklaring van de eeuwige levenswaarheden in de vorm van logische gedachtenreeksen wil leren begrijpen.

INHOUD

3

Vrede

Martinus

COLOFON

© 2012 Martinus Instituut, Kopenhagen,
Denemarken

Redactie: André Stroobant, Den Haag (m.m.v.
Gerard Oude Groen)

Layout: Jan de With, Asperen

Druk: Printstudio, Den Haag

Een uitgave van:

Stichting Martinus Centrum

Bautersemstraat 42

2518 PC Den Haag

tel. (070) 427 14 97 of (0570) 600 447

info@martinuscentrum.nl

www.hetderdetestament.nl

Prijs voor 4 nummers per jaar €20,00

Informatiemateriaal wordt gratis toegestuurd.

ING rek.nr. 2664692

*Weergave van tekst- en beeldmateriaal uitsluitend na
schriftelijke toestemming van het Martinus Instituut.*

VREDE

MARTINUS

3/3

De genezing van de zieke gebieden in het organisme van de aardemensheid geeft de duurzame vrede waar de mensen naar verlangen

Ons eigen lichaam of de natuur probeert zieke gebieden in het organisme op geen enkele mogelijke manier te kwellen, te mishandelen of uit te buiten, maar doet juist alles wat in zijn of haar macht ligt om ze te genezen, om ze in hun rechtmatige capaciteit en taak in de samenwerking met de rest van het organisme terug te brengen om zo het gezonde welbevinden en voortbestaan van dit organisme te scheppen. Op dezelfde manier eist de natuur of het totale aardemenselijke maatschappelijke lichaam ook dat de zieke gebieden erin niet mishandeld worden, maar zodanig verpleegd zullen worden dat ze zo snel mogelijk gezond en sterk worden en hun mobiliteit terugkrijgen, zodat ze hun aandeel in de instandhouding van het gezonde welbevinden en van het gelukkige voortbestaan van dit maatschappelijke lichaam weer kunnen gaan verzorgen. En wat is het gezonde welbevinden en gelukkige voortbestaan van dit maatschappelijke lichaam anders dan de eeuwige vrede waarnaar de aardemensheid juist hongert en dorst?

De vernietigingen van de oorlog zijn als een open wond

Het maatschappelijke organisme van de aardemensheid heeft een bijna dodelijke of levensgevaarlijke wond

gekregen in de vorm van de gecapituleerde landen, die hun gezondheid verloren hebben. Zolang deze landen niet teruggebracht zijn naar een situatie die normaal toereikend is voor het welzijn van het gehele organisme, zal het algemene welbevinden van de aardemensheid ziekelijk of abnormaal zijn. De genoemde mensheid zal tot dan de algehele volmaakte vreugde in het leven of in haar eigen bestaan, die duurzame vrede heet, onmogelijk kunnen beleven. Zij heeft weliswaar de oppervlakkige of uiterlijke gevolgen en kracht van het eigenlijke kwaad kunnen verhelpen. Met een geweldige mobilisatie van operationele krachten kon het nog gezonde deel van het organisme (de geallieerde landen) de zieke krachten (de vroegere wildemansideologie of dictatuur) stoppen of inkapselen en beperken, en met zijn oorlogsmachine de verdere uitbreiding van de ziekte tegenhouden. Vanwege deze eigenschap kunnen we de geallieerde landen de overwinnaar van de grootste oorlog in deze wereld noemen.

Maar omdat de overwinnaar alleen het nog gezonde deel van het organisme uitmaakt en de gecapituleerde en overwonnen landen, die in puin liggen en in armoede en ellende verkeren, een ziek deel van het organisme of lichaam van de overwinnaar zijn, begrijpen we nu hoe ernstig vereist het voor de overwinnaar zal zijn om dit zieke deel van zijn eigen organisme goed te behandelen, te verplegen en te verzorgen. Dit zieke deel van het genoemde organisme is een grote open wond. En in een open wond bestaan allerlei mogelijkheden voor het ontstaan en zich ontwikkelen van een ontsteking, die zich tot over het gezonde deel van het organisme kan uitbreiden en daarmee uiterst gevaarlijk kan zijn. Dat van het maatschappelijke lichaam van de aardemensheid in zo'n situatie onmogelijk gezegd kan worden dat het vrede of een normaal welbevinden vertegenwoordigt, zal hier toch wel voor iedereen duidelijk zijn.

Een operatie waarbij het ‘operatiemes’ oorlogswapens waren

Omdat deze overwinnaar niet naar een arts kan gaan of in een ziekenhuis behandeld kan worden, is er absoluut geen andere uitweg dan zijn eigen arts en verpleger te zijn. Het is waar dat hij in deze hoedanigheid zichzelf heeft moeten opereren. Als ‘operatiemes’ heeft hij onder meer kanonnen, bommen, machinegeweren, tanks en oorlogsschepen moeten gebruiken. Daarmee heeft hij gelukkig de oppervlakkige gevolgen van de ziekte een halt kunnen toeroepen. Van hier tot aan de algehele genezing, het verkrijgen van een volmaakte gezondheid (vrede), is nu dus nog overgebleven dat de wonden moeten genezen. Natuurlijk moet de overwinnaar nog betrekkelijk sterke desinfecterende middelen (dictatuur en strenge belemmeringen en verboden voor de productie van oorlogsmaterieel en oorlogspropaganda in de zieke zones) gebruiken om de groei van vreemde bacteriën in de wonden te verhinderen. Maar die maatregel is niet genoeg. De wonden moeten ook verbonden worden en beschermd tegen de kou, ja, ze moeten zo nodig in watten ingepakt worden. Met gangreen in het organisme zal de beleving van een gezond en normaal welbevinden (vrede) niet mogelijk zijn. En met een niet normaal welbevinden zullen er slapeloze nachten optreden en daarmee nervositeit en het gebruik van slaappillen, wat het totale organisme in toenemende mate zal ondermijnen en naar de ondergang of dood zal voeren.

Een genezing die zonder gebruik van een operatiemes oftewel wapens moet plaatsvinden

Voor de geallieerde landen, die nu de overwinnaar zijn of de concentratie en zetel van de voor de aardemensheid

overgebleven nog betrekkelijk gezonde en goede wil en kunde, is het dus niet genoeg dat ze een dictatoriale macht over de vijand bezitten. Die kan zelfs hoogst ongunstig zijn als zij niet juist gebruikt wordt om er mee te genezen, maar meer om de wonden steeds open te rijten en daarmee onnodige en schadelijke of vernietigende bloedingen te veroorzaken en gevaar voor nieuwe ontstekingen. Hier geldt net zoals bij elke andere wond in een organisme dat die niet opengekrabd moet worden en dat er niet aan gepeuterd moet worden. De overwinnaar moet dus begrijpen dat het operatiemes (de oorlogswapens) niet het uiteindelijke middel kan zijn. Zolang dit mes gebruikt moet worden, zullen er steeds open wonden blijven. Het is van levensbelang voor de overwinnaar om zover te komen dat het operatiemes niet meer nodig is.

Maar hoe kan het zover komen? Nou, door de wonden (de gecapituleerde landen) zo te behandelen dat vreemde lichamen, ontstekingen en zweren (een onblusbare haat en vijandigheid tegen de overwinnaars) niet ontstaan. Het operatiemes is natuurlijk uitstekend in speciale ernstige gevallen, maar je kunt niet tot in het oneindige blijven snijden. Het kwaad moet er toe gebracht worden niet meer terug te komen, zodat operatie overbodig kan worden. Eerder zijn gezondheid en mobiliteit niet tot stand gebracht. De weg naar een volkomen wereldvrede zal er dus uitsluitend van afhangen of men de wereldsituatie begrijpt zoals die in zijn kosmische analyse werkelijk bestaat. Uit deze analyse blijkt ons duidelijk dat de mensheid een totaalorganisme is. Van dit organisme is een deel betrekkelijk gezond (de geallieerde landen), terwijl een ander deel heel ziek en verzwakt is (de gecapituleerde asmogendheden). In de huidige omstandigheden moet het eerstgenoemde gedeelte de overwinnaar genoemd worden en het andere gedeelte van de mensheid de geknechte en geknevelde gevangene van deze overwinnaar. De situatie heeft zich zo toegespitst, omdat de twee

delen van het organisme in oorlog met elkaar geweest zijn en naar beste kunnen bezig geweest zijn om elkaars ondergang te bewerkstelligen. Maar als twee delen van één en hetzelfde organisme elkaars ondergang proberen te bewerkstelligen, is dat organisme ziek. Het maatschappelijke lichaam of organisme van de gehele mensheid is dus heel ziek geweest en is in bepaalde mate nog sterk belemmerd door die ziekte. De gezondheid is nog maar in het stadium waarin het gezonde en nog levensvatbare deel van het organisme (de geallieerde landen) het zieke en abnormale gebied ingekapseld heeft en daarmee de uitbreiding ervan gestopt heeft, maar de wonden (de tijdelijke wanhopige situatie van de gecapituleerde landen met puinhopen, voedseltekorten, grootschalige zelfmoord en alle overige gevolgen van hun nederlaag) liggen nog open en zijn levensgevaarlijk. In die zieke of abnormale toestand roept de mensheid maar om één ding, namelijk genezing. Maar zij gebruikt voor haar roep niet die naam. Die kennen we voornamelijk als het begrip duurzame vrede.

Dictatuur en democratie

De oorzaak van de mentale en fysieke ziekte van de aardemensheid heeft zijn wortels in een echo van een in de mensheid al lang uitgeleefde, vroegere traditie die tot uiting kwam in de vorm van dictatuur. Waar die niet door ingewijde wezens in de vorm van een onzelfzuchtige maatschappijvriendelijke alleenheerschappij of van een onzelfzuchtig maatschappijvriendelijk koningschap uitgeoefend wordt over een onwetend, mentaal hulpeloos volk, is dictatuur aanmatigend en volstrekt onnodig in een intellectueel en democratisch al hoog ontwikkelde maatschappij, waar dictatuur enkel en alleen met behulp van gewelddadige, harde dierlijke macht en valse propaganda vaste voet aan de grond

kan krijgen. Daar is het een aanval of overval op de mentale ontwikkelingsbaan van de mensheid, een uitwas. Maar als het een uitwas is, dat wil zeggen iets wat de mensen al lang uitgeleefd hebben, waardoor de omstandigheden en voorwaarden die deze dictatuur eens rechtvaardigden niet meer bestaan of voorkomen, is het een afwijking en zelfs een zeer schadelijke of levensgevaarlijke ziekte voor elke intellectueel ontwikkelde of democratische maatschappij. De besmetting van zo'n maatschappij met dictatuur betekent de dood voor de ontwikkeling van de vrijheid en het zelfbeschikkingsrecht van ieder individu. Het betekent de vernietiging van alle wegen die naar het aankweken van humaniteit of van een hoog intellectuele beschaving en naar hoogtepunten in kunst en wetenschap leiden. Dictatuur is de plumpe poging van het dier om zijn scherpe tanden, klauwen en gifklie-ren – met andere woorden de wapens van de haat in de vorm van kanonnen, bommen en springstof – in te zetten tegen een maatschappelijk organisme dat God of de Almacht allang 'naar zijn beeld' (zie Gen. 1:16) is gaan vormen, waardoor deze barbaarse dodelijke wapens overbodig zijn. Voor de beginnende ontplooiing van de veelsoortige, fonkelende en stralende genialiteit van de naastenliefde en van haar lichte intellectuele aspecten op het gebied van wetenschap, kunst en de collectieve saamhorigheid, geest en beschaving in de vorm van een beginnende democratie kunnen dictatuur en moordwapens niets anders dan uit den boze zijn.

Dictatuur is een ziek gebied in het democratische maatschappelijke organisme

Het is niet zo vreemd dat dictatuur een nachtmerrie voor de wereld geworden is en dat het een van de meest gewelddadige stuiptrekkingen van de dag des oordeels geworden is. De oorzaak van het werelddrama was dus het opbloeien

van een honderdduizendjarige, verouderde en zieltoegende ideologie, maar tijdelijk opgefrist en gestimuleerd door sadistische, naar macht hongerende genieën in massasuggestie, door valse propaganda, marteling, terechtstellingen en rassaneliminatie. Dat het werkerrein en de sfeer van deze wezens in een intellectuele wereld, die al vergevorderd was in de ontwikkeling van democratie en in hoge mate recht boven macht liet gelden, niets anders dan een ziek gebied moesten worden in de wereld of het maatschappelijke lichaam van de mensheid, is nogal vanzelfsprekend voor de ontwikkelde onderzoeker.

De overwinnaar moet begrijpen dat de wond of ziekte zich in zijn eigen maatschappelijke lichaam bevindt

Het totale organisme van de aardemensheid is dus aangevallen door een ondermijnende ziekte. Dankzij het gezonde en al bestaande, ruime democratische karakter van dit organisme werd de ontwikkeling van het kwaad een halt toegeroepen. Maar de wonden zijn er nog. En het is absoluut noodzakelijk dat de overwinnaar begrijpt dat die zich in zijn eigen maatschappelijke lichaam, in zijn eigen organisme, bevinden en niet tot een andere mensheid of een andere planeet behoren. Als de overwinnaar dat namelijk niet begrijpt, maar nog steeds denkt dat de behandeling van deze gebieden de rest van de wereld niet aangaat, zal hij de wonden niet met die zorgzaamheid behandelen die voor hun genezing noodzakelijk is. Als hij voornamelijk alleen maar gefixeerd is op de obscure manifestaties die door de omvangrijke zieke gebieden tot ontplooiing kwamen, en denkt dat een overeenkomstige aangepaste terreur en duistere straf, onderdrukking en dwang blijk geven van de hoogste ontplooiing van rechtvaardigheid, zal dat alleen

maar verraden dat hij zelf besmet is met dezelfde duistere inborst, met dezelfde duistere mentaliteit, als die waarmee de ziekte voortgebracht en begonnen is. En het zal slechts een kwestie van tijd zijn, tot de nu nog schijnbaar gezonde gebieden aan dezelfde wetten van karma of gruwel van vergelding ten offer vallen, en rokende puinhopen, invaliditeit en vernedering geworden zijn. Hoe zou degene die zelf een ziektebacil is iets anders dan ziekte kunnen voortbrengen. Vrede is de nakomeling van vrede. Hoe zou degene die zelf strijd of de eigenlijk oorlog is, iets anders dan oorlog kunnen kweken? De wetten van karma en die van de voortplanting zijn identiek. Een zoogdier kan geen nakomeling van een vogel zijn, en een vogel kan geen nakomeling van een zoogdier zijn. Honden krijgen geen jonge katjes, en mensen krijgen alleen mensenkinderen. Als het maatschappelijke organisme van de aardemens gezond moet worden en die totale mentale gezondheid wil verkrijgen waar de mensen onder het begrip vrede om roepen, dan moet de overwinnaar zijn wondbehandeling met de allergrootste hygiëne en liefde uitvoeren. Hij moet tot elke prijs oorlogspropaganda en productie van wapens verhinderen. Hij moet met onvoorstelbaar vaste hand alle door valse propaganda in de war gebrachte mensen door middel van alle verspreidingsmiddelen van de cultuur zoals film, theater, universiteiten, scholen en opleidingsinstituten in aanraking brengen met humaniteit, democratische beschaving en cultuur. Hij moet ze democratische vrijheid en begrip laten ervaren en toegang tot de culturele maatschappelijke voortbrengselen bieden en hun verloren geloof en vertrouwen in de welwillendheid en het volkomen democratische inzicht van de rest van de wereld herstellen. Hij moet alles in de ban doen wat doet denken aan verontwaardiging, haat en verlangen naar wraak vanwege het verleden en daarmee een werkelijke vriendschap met de gevangene opbouwen. De eis voor herstelbetaling van de overwinnaar moet zo humaan zijn

dat die geen uiting van wraak of een economische dwangbuis wordt die de gevangene en daarmee het bijbehorende deel van het maatschappelijke organisme fysiek en mentaal laten verkommeren. De overwinnaar moet bij de gevangene sympathie voor zich opwekken. Zonder deze kunst zal de overwinnaar de vijand onmogelijk kunnen overwinnen en de absolute, totale en uiteindelijke zege over hem behalen. Hij zal daarentegen zelf slechts een nieuwe aanvaller op de beschaving en cultuur zijn, ongeacht hoe sterk hij van zichzelf vindt dat hij rechtvaardig is tegenover de vijand. Hoe meer zijn behandeling van de gevangen vijand overeenkomt met de sadistische manifestatie die de vijand destijds aan de dag legde, des te meer is zijn aard dezelfde als die van de gevangene. Maar hoe meer ze dezelfde aard hebben, des te minder humaniteit kan de gevangen vijand natuurlijk van de overwinnaar leren. Hoe moet de gevangen vijand zijn overheerser dan in een ander licht dan het vijandige gaan zien? Hard tegen hard werkt niet goed. Wil de gevangene en daarmee het zieke deel van het organisme van de aardemenschheid van morele instelling veranderen, dan moet hij een nieuwe moraal leren kennen. Als hij niet moet blijven geloven dat de overwinnaar een vijand is die alleen bloedेरige wraakacties in de vorm van martelingen en doodstraf als rechtvaardigheid wil of kan beschouwen, dan zal hij natuurlijk nooit iets anders kunnen begrijpen dan dat de tegenpartij (de overwinnaar) juist de duistere en onrechtvaardige macht was waarvoor hij deze volgens zijn opvoeding en valse propaganda bij voorbaat aanzag en waardoor de dictatoren hem (de gevangene) mee in de oorlog gekregen hadden. Hij zal daarom nooit leren begrijpen dat democratie iets zou kunnen zijn wat verhevener en edeler is dan de dictatoriale vroegere heldenideologie die hij zelf vertegenwoordigde. Als zij gebruik maakt van duistere gevangenissen, marteling, vernedering, hoon, straf en terechtstelling is de democratie net zo weinig flatterend als welk ander maatschappelijk stel-

sel, dat enkel en alleen met behulp van zulke middeleeuwse, onintellectuele en rechtstreeks afstompende schandpaalpraktijken in stand gehouden wordt. Wat voor nut heeft het dat een maatschappij zich in democratische richting ontwikkeld heeft en al veel van de hierbij behorende sociale verbeteringen heeft ingevoerd, als dat verborgen gehouden wordt voor diegenen voor wie het juist nodig is om ze direct te beleven of te zien? Voor de keurige wetsgetrouwe en zeer democratisch ingestelde burger is het in veel minder hoge mate dan voor de gevangene (de gecapituleerde landen) nodig dat ze gedemonstreerd worden. Heeft niet juist de zieke een arts nodig? Maar de gevangene wordt, als hij überhaupt in leven gelaten wordt, slechts een vals beeld van de democratie, een mentale trap of koude schouder gegeven en hem wordt het predicaat: 'onwaardig voor elk toekomstig menselijk vertrouwen' opgeplakt en dat wordt rechtvaardigheid genoemd.

Wie kan anderen tot 'onwaardig voor elk toekomstig menselijk vertrouwen' veroordelen

Verraadt dit predicaat geen enorme naïviteit? Wie kan in zijn oordeel een mens vertrouwen onthouden? Vertrouwen is namelijk geen wilsdaad. Heeft iemand eenmaal vertrouwen in een ander, dan kan hij dat natuurlijk onmogelijk verliezen, tenzij die ander hem teleurstelt. En vertrouwen dat geschaad kan worden door de roddel of achterklap van anderen en in dit geval door nieuwe wettelijke verzinsels, is nooit ofte nimmer volstrekt stabiel of helemaal echt geweest. En een vertrouwen dat nooit helemaal echt geweest is, en dat iemand daarom in feite nooit gehad heeft, kun je toch niet verliezen. Evenmin kun je natuurlijk plotseling een fundamenteel vertrouwen in iemand stellen, voordat je de absolute ervaring of concrete bewijzen hebt dat je volledig

op die ander kunt vertrouwen. Het is waar dat de ander aanbevelingen van de een of andere autoriteit kan hebben, maar deze kunnen echt alleen maar abstract voor ons zijn. Ze zeggen ons hoogstens dat de betreffende persoon het vertrouwen van die autoriteit niet beschaamd heeft. Maar dat iemand het vertrouwen van een ander niet beschaamd heeft, kan onmogelijk garanderen dat zo iemand ons nooit zal laten vallen. Zo'n concrete garantie en het hieruit voortkomende absolute vertrouwen ontstaan pas, wanneer het een realistische ervaring en daarmee een onwankelbaar feit voor ons geworden is. En is het vertrouwen dan een feit voor ons geworden, dan laat het zich niet aan het wankelen brengen door de bewering van welke overheid of rechtbank ook, dat de betrokkene 'elk menselijk vertrouwen onwaardig' is. Het menselijke vertrouwen in de absolute vorm zoals hier geschilderd, behoort tot die dingen van een wezen die boven wet en vonnis verheven zijn, want de wortel ervan ligt verankerd in de ware naastenliefde, en die kan, zoals bekend, niet door een ongelukkig lot van de betrokkenen aan het wankelen gebracht worden en die 'veroordeelt daarom niet' (naar Joh. 8:11).

Het is ondemocratisch om mensen elk toekomstig menselijk vertrouwen te ontzeggen

Omdat de diepste wortel van het absolute vertrouwen, zoals hierboven vermeld, in de naastenliefde verankerd is, is het in allerhoogste mate een democratische eigenschap. Dat een democratische maatschappij een wet uitvaardigt, waarmee zij haar leden veroordeelt tot het kwijtraken van hun democratische rechten, zou uiterst komisch zijn, als het niet juist in hoge mate ondemocratisch, ja, zelfs een sabotage van het vertrouwen in de democratische maatschappij was.

Wezens het recht op elk toekomstig menselijk vertrou-

wen ontzeggen is daarom geen medicijn dat het zieke of abnormale deel van de menselijke maatschappij gezond of beter zal maken. Je sticht geen vrede in de wereld door oordelen te vellen die er toe leiden dat de vertrouwensrelatie tussen mensen kapot gemaakt wordt. Is het gebrek aan vertrouwen juist niet een van de allerbelangrijkste oorzaken van het grote werelddrama of van deze godenschemering?

De voorwaarde voor vrede tussen twee partijen is een fundamenteel wederzijds vertrouwen

Maar hoe kan het drama ophouden, zolang de mensen het kapot maken van het vertrouwen tussen de mensen letterlijk autoriseren? Is de eerste voorwaarde voor vrede en harmonie tussen twee partijen niet juist het scheppen van een fundamenteel wederzijds vertrouwen. Het scheppen van vertrouwen kan echter niet voorgeschreven worden of door enkel en alleen een wilsdaad ontstaan. Het kan alleen ontstaan wanneer alle wezens wederzijds de kans krijgen elkaar trouw te betonen. Maar als het gezonde en sterke en maatschappelijk hoger ontwikkelde wezen het gevallen wezen, de 'schurk' of 'oorlogsmisdadiger' niet de kans geeft om te laten zien dat het trouw wenst te betonen aan hogere idealen en zich daarmee waardig toont voor vertrouwen, is voor hem natuurlijk de weg afgesneden om op te krabbelen. Daarmee heeft het gezonde en maatschappelijk hoger ontwikkelde wezen zelf de wet van de naastenliefde overtreden. Het heeft verhinderd dat zijn naaste zich naar een hogere mentale sfeer probeert te ontwikkelen. Het werkt eraan mee hem op een lager bewustzijnsniveau te houden. Maar is het daarmee zelf geen misdadiger? Kan een werkelijk democratische maatschappij gediend zijn met zo'n lid? Een maatschappij met zulke leden kan er nooit op hopen een fundamentele uitdrukking van de verheven democratie te zijn, die

de duurzame vrede vertegenwoordigt. Een maatschappij met zulke wezens is ziekmakend voor elke werkelijk humane beschaving. Zulke wezens zijn de eerste kiemende zaadjes voor een oorlog.

Vrede komt alleen naar degene die hem zelf zaait

Hoe moet het maatschappelijke organisme van de aardmensheid zijn 'zieken' genezen, als de wezens hun instelling niet veranderen en iets nuchterder en wat minder wraakzuchtig kijken naar alle wezens die nu overgeleverd zijn aan hun eigen duistere mentaliteit en lot? Komt het nu niet op het gezonde en fitte wezen aan? Maar als van dat gezonde wezen nu ook blijkt dat het wormstekig is of geïnfecteerd met de kleine microscopische bacillen van de oorlog, wanneer komt er dan de vrede in de wereld? Wie moet dan ingrijpen en de vrede tot stand brengen. Want zo komt er geen vrede maar een nieuwe verschrikkelijke oorlog. Dat hoeft echter geen nieuwe wereldoorlog te betekenen. Oorlog is er immers niet afhankelijk van dat er heel velen zijn die in oorlog zijn of erbij betrokken zijn. Oorlog is in feite hetzelfde als het lot. Het lot van een individu kan heel goed vreselijk voor hem zijn, ook al hebben alle andere wezens op dat moment volledige vrede bereikt. Het in iemands lot voorkomende ongeluk en lijden behoren ook tot de oorlogservaringen van de mens. En ook al heerst er geen oorlog tussen staten of landen, dan kan de een of andere vermindering, toegebracht door de een of andere vijand van het individu, toch net zo onaangenaam en hard zijn als wanneer die op de echte slagvelden van een grote oorlog toegebracht was. Vrede komt alleen naar degene die hem zelf gezaaid heeft, dat wil zeggen voor degene die geleerd heeft zijn 'vijanden lief te hebben' (Matth. 5:43-44). En de algehele vrede zal dan ook niet naar de mensheid komen, voordat haar

machthebbers of overwinnaars hun onderdrukte gevangene geleerd hebben om van hen te houden. En dat kan beslist enkel en alleen gebeuren door deze gevangene – de mensen in de zieke gebieden – op te voeden in een geest die hem toont dat deze machthebbers zich niet wensen te wreken, niet hun macht of superioriteit wensen te gebruiken om een slaaf van hem te maken, maar om hem over de mentale en fysieke moeilijkheden of gebreken heen te helpen die hem immoreel doen zijn of ondermijnend voor het natuurlijke

welbevinden van de aardemenselijke maatschappij. Het heeft echter geen zin dat de grote leiders van de nieuwe bond van de volkeren er alles aan doen om de enig juiste behandelmethodede voor de grote wondgebieden toe te passen, als de afzonderlijke individuen van de maatschappij in de zegevierende landen niet dezelfde gedragsregels tegenover de verslagen volken in acht nemen. Er zijn veel mensen die nu zo vol haat zijn dat ze in hotels en restaurants of andere openbare gelegenheden Duits sprekende mensen niet willen groeten, noch willen antwoorden op eventuele vragen of verzoeken. Zij scheren zodoende iedereen over één kam, ook de Duits sprekende personen die zelf onder het nazi-juk geleden hebben en zelf naar het buitenland hebben moeten vluchten of ondergronds hebben moeten gaan. Wat een kortzichtigheid om niet te zeggen nazi-mentaliteit zien we hier bij iemand die gelooft het nazisme te haten. Maar pas op! Zulke mensen zijn op dit moment de grootste tegenstanders van de vrede en gevaarlijke mentale kiemen voor oorlog.

Gedachten van haat bij de overwinnaars kunnen nieuwe oorlogsbacillen ontwikkelen

Nu zijn de bevolkingen van de gecapituleerde landen niet gevaarlijk meer, voor zover menselijk begrip aan hen getoond wordt en hulp geboden om uit de verouderde ideologie en uit de hen hierdoor toegebrachte vreselijke verminking of culturele ondergang te komen. Maar nu is wel de gedachtensfeer van de bovengenoemde haatdragende en stupide mensen een eldorado voor de ontwikkeling van nieuwe oorlogsbacillen. Wie weigeren iemand die Duits spreekt antwoord op zijn vraag te geven, alleen omdat andere Duitsers de wetten van de samenleving overtreden hebben, hebben dus met groot genoeg het principe van

de nazi's of de Duitsers om de verkeerde te pakken in hun gedachten en handel en wandel opgenomen. Zulke wezens zijn geen waarborg of aanwinst voor de democratische maatschappij. Nee, denk maar niet dat de nazistische ideologie iets is wat enkel en alleen bij de inwoners van de asmo-gendheden voorkwam. Die is noch specifiek Duits, Italiaans of Japans, hoewel zij in bijzondere mate in de gebieden van deze landen opvlamde. Het is een internationale bewust-zijnstoestand die eens algemeen voorkwam in alle samenle-vingen van wildemannen of natuurmensen van vroeger en die vandaag de dag zijn aanwezigheid nog zal verraden in het bewustzijn van de moderne mens, in de mate waarin het hem nog ontbreekt aan inleving in en begrip van een demo-cratie naastenliefdevolle of hoogintellectuele beschaving. Daarom is het onvermijdelijk geweest dat er zelfs binnen de tegen de nazi's optredende verzetsbewegingen handelingen hebben kunnen plaatsvinden die niet van de nazistische te onderscheiden waren. Net zoals de plegers van deze hande-lingen er ook aan meegewerkt hebben om de populariteit van de werkelijke of echte verzets- of vrijheidstrijders – deze verdedigers van de volksvrijheid, gemeenschap of wer-kelijke democratie – te vernietigen, zo zullen deze als vrij-heidstrijders of democraten gecamoufleerde 'nazi's' steeds een gevaar zijn voor de populariteit van de democratische beschaving in de toekomst. Daarom moeten allen die nu als vrijheidstrijder of soldaat tot de garde van de overwin-naar behoren of die anderszins toegang tot de gelederen van deze garde hebben, nooit hun werkelijke roeping vergeten, namelijk de oorlog bestrijden en verstikken maar deze beslist niet stimuleren. Het is mooier en edeler om een wilde en levensgevaarlijke misdadiger in de boeien te slaan dan zelf een misdadiger te zijn.

Een oorlogsmisdadiger als vrijheidsstrijder is een wolf in schaapskleren

Alleen degene die de oorlog werkelijk bestrijdt kan tot de partij van de verdediging behoren. Wie de oorlog stimuleert, zal onvermijdelijk de aanvaller op iedere werkelijk intellectuele of humane beschaving zijn. Iedere soldaat of iedere vrijheidsstrijder die zich op een verslagen vijand wreekt, hem pijnigt en mishandelt, is opgehouden een verdediger van de beschaving te zijn. Hij verraadt nu door zijn mentaliteit dat hij zelf een oorlogsmisdadiger is. En als hij behalve die drang om wraak te nemen bovendien door zijn populariteit en de macht die hij als lid van de garde van de overwinnaar verworven heeft, en met de wapens die hem als middelen om de oorlog te bestrijden toevertrouwd zijn, nu voor zijn inzet speciale maatschappelijke gunsten of voordelen van deze of gene voor zichzelf verlangt buiten de keuze en stemming van het volk om, dan is hij geen vrijheidsstrijder meer. Dan probeert hij het als dictator. De geest of wildemansmentaliteit van de asmogendheden wordt door zo iemand volmaakt vertegenwoordigd. Hij is echter nog minder aantrekkelijk dan de officiële nazi's, omdat hij vermomd is als democraat. Hij is een wolf in schaapskleren. Het is niet moeilijk te begrijpen dat de garde van de overwinnaar, als die uit al teveel van dit soort individuen bestaat, in allerhoogste mate nog met nazisme of de vroegere wildemans- of Vikingmoraal besmet is. Het zal daarom voor het stichten van een werkelijke vrede absoluut nodig zijn dat de garde van de overwinnaar met zijn legale en illegale groeperingen niet zo bezeten raakt van het controleren, knechten en knevelen van de vijanden, dat vergeten wordt de democratische rechtspraak binnen de eigen groep te controleren en te handhaven. Want zo'n nalatigheid zal onontkoombaar een belemmering voor het stichten van de algehele vrede zijn.

De verslagen vijand in de puinhopen van zijn eigen thuis

Wat de verslagen vijand betreft, die tussen de pijnhopen van zijn vroegere thuis ronddoelt – oog in oog met de schreeuwende en bloederige gevolgen, het gemis van gezin, familie en vrienden, met de schande waarin de waanzin, het sadisme en het schrikbewind van zijn leiders hem achtergelaten hebben – die is in feite zo hard getroffen als een mens maar door het lot getroffen kan worden. Is het een teken van democratie zo iemand nog meer te pijnigen en te vervolgen? Waar moet hij begeleiding, troost en opmontering zoeken? Want aan dat medicijn heeft hij juist zoveel meer behoefte dan aan nog meer straf of een grotere intensivering van zijn ongeluk. Is hij bij voorbaat al niet begraven in een bodemloze put van straf en ongeluk?

Citaat

De absolute vrede, tussen de mensen onderling en daarmee tussen de landen onderling, is dus noch een vraagstuk van wil noch van macht. Het is daarentegen uitsluitend een vraagstuk van ontwikkeling, wat weer hetzelfde betekent als een vraagstuk van mentale kwaliteit.

(Livets Bog 7, § 2548)

Hij die zonder zonde is, werpe de eerste steen

Wie zo'n bovengenoemd persoon met begrip en welwillendheid tegemoet treedt, kan hem voor zijn levensvisie winnen. Degene die je liefhebt en bewondert, probeer je na te volgen. Daarom blijkt hier dat de overwinnaar – dat wil zeggen alle personen binnen de geallieerde naties – uitsluitend kan meewerken om de vrede op te bouwen door te begrijpen dat alle duistere machten natuurlijk wel gebonden en vernietigd moeten worden, eventueel zelfs met geweld, maar dat de levende wezens achter de duistere machten gespaard moeten worden, want deze machten hebben de duisternis ontketend. En net zoals ze de duisternis gestimuleerd hebben, zo moeten ze er ook toegebracht worden het licht te stimuleren. Maar het licht moet hen getoond worden. Het heeft geen zin propaganda voor iets te voeren wat je niet wilt laten zien. Daar gelooft niemand in. En kan het licht niet getoond worden omdat men het zelf niet in voldoende mate bezit, ja, dan heeft men natuurlijk geen enkel recht om de gevallen of verslagen vijand te veroordelen. Dan is de betrokkene zelf nog een nogal duister of onrein wezen. En was het geen uitspraak van de grootste democraat van de wereld dat alleen 'degene die zonder zonden is, de eerste steen moest werpen' (zie Joh. 8:7)? En zorgden juist deze goddelijke wijsheid en houding van de wereldverlosser er niet voor dat de gevallen vrouw haar koers veranderde en hem volgde? Niet het gedrag van geestelijken, van een wraakzuchtige volksverzameling of van eigenmachtig handelende moraalridders veranderde haar morele gezichtspunt of psychische instelling maar enkel en alleen het stralende begrip en de stralende vergeving van de wereldverlosser.

De democraat die iemand van de duisternis voor zich gewonnen heeft, heeft hem voor het licht gewonnen

Vrede stichten in de wereld is dus niet mogelijk met enige vorm van dictatuur of straf, maar enkel en alleen door het opbouwen van een werkelijke democratie. Een werkelijke democratie kan echter niet bestaan zonder een algehele openbaring van humaniteit te zijn, die weer hetzelfde is als naastenliefde. De democraat die erin slaagt dat iemand van de duisternis hem liefheeft, heeft hem voor het licht gewonnen. Tussen hen is een menselijk gebied ontstaan waarin oorlog onmogelijk is. En waar oorlog onmogelijk is op basis van liefde, daar bestaat de eeuwige vrede. Als een overwinnaar over de gecapituleerde asmogendheden erin slaagt dat de volken van die mogendheden hem liefhebben, en de individuen van alle rassen, volken en landen zo de sympathie van hun vijanden gewonnen hebben, dan is het grote werelddrama voorbij. Ik zie de duistere wolken van dit drama over de zeeën wegtrekken. Een lichtoceaan van liefde vibreert door de wereld. En op de troon van de Eeuwige klinkt de lofzang op de vrede: “Ere zij God in de hoge” (Luc. 2:14). De kerstboodschap is werkelijkheid, wetenschap en een feit geworden. Er is vrede op aarde en in de mensen een welbehagen.

Dit artikel is als vervolgartikel verschenen in 1945 in de Deense Kosmos nr. 5-8 en 10 met als titel *Freden*. Ter oriëntatie kan vermeld worden dat Martinus tijdens de Tweede Wereldoorlog aan *Livets Bog* schreef, wat blijkt uit de paragrafen 1249,1341,1501 en 1507.

